Росица

Брой 3. -- год. I-ва
22. януарий 1937. г.
— СЕВЛИЕВО —

МЕСЕЧНИКЪ НА УЧЕНИЦИТѢ И УЧИТЕЛИТѢ ОТЪ СЕВЛИЕВСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

АДРЕСЪ: ОКОЛИЙСКАТА УЧИЛИЩНА ИНСПЕКЦИЯ ВЪ ГР. СЕВЛИЕВО
Редактира -- Комитетъ

АБОНАМЕНТЪ:
За България . . . 10 лв.
За Странство . . . 40 лв.
Отдѣленъ брой . . 2 лв.

Йорданъ Стубелъ

Детски писатель. Роденъ презъ 1897 г. въ София, дето получилъ срѣдно образование и следвалъ право. Написалъ е следнитѣ книги: „Сиротински пѣсни" — стихотворения; „Сждба" — стихот.; „Пролѣтно хоро" — стих.; „Веселитѣ роднини" — стих.; „Златното яйце" — приказки; „Скитница игла" — приказ.; „Шарена книжка" — стих.; „Господинъ свинчокъ" — стих. приказка въ 2 части; „Небивало" — стих.; „Димъ се дига" и др. Най-новитѣ му книги сж: „Бабина градинка" — стих. и „Лудориитѣ на писана" — стих. приказка.

Сътрудничи въ почти всички списания и вестници. Стиховетѣ му сж леки, плавни, залѣти съ свѣтълъ смѣхъ и весело настроение. Четатъ се непренудено и се декламиратъ съ радость отъ децата.

Стубелъ пише за всичко, що дъха животъ. Негови герои сж отъ рунтавата мецана, до най-дребнитѣ буболечици.

Книжкитѣ му сж изпъстрени съ хубави картинки отъ известни наши художници.

Ето едно отъ хубавитѣ негови стихотворения:

Дѣдо Мразъ

Надъ поляни съ буенъ гласъ
викна веселъ Дѣдо Мразъ:
— Събудете се, дечица,
вънъ е зима хубавица;
пакъ дойдоха бѣли дни
за пързалки и шейни.
Бърже тичайте на двора,
направете снѣжни хора
сьсъ бради и сьсъ мустаци,
съ тежки рунтави калпаци.
Нека всички да се маятъ
какъ децата си играятъ.
А пъкъ щомъ се свечери,
приберете се добри,
че съмъ слѣзалъ на земята
съ чудни приказки въ торбата.
Баба тѣхъ ще ви разправи,
само нека сте ми здрави
и послушни и добри
за уроци и игри.

Нашиятъ учитель

(Животописни бележки за г. ХАРАЛАНЪ ЛОМЛИЕВЪ)

Не зная, дали не върша грѣхъ съ желанието си да напиша нѣколко думи за единъ свой учитель, за учителя на хиляди ученици отъ Севлиевска околия. Не зная, дали не ще оскърбя, дали не ще смутя стерческата душа и сърдце на единъ светецъ, за когото ученицитѣ му пазятъ най-святъ, скжпъ и милъ споменъ, който често кара сърдцата имъ да туптятъ съ изумителна бързина. Не зная, дали съ своя беденъ езикъ ще мога да предамъ силата и величието на духа и обаянието, що г. Ломлиевъ остави въ своитѣ питомци и дали съ своето несржчно перо не ще намаля тази сила, това обаяние.

Вѣрвамъ, че ще ми се сърди моятъ учитель, задето запознавамъ читателитѣ съ неговото име, съ дѣлата и характера му, съ всички онѣзи негови качества, благодарение на които той стои високо, много високо надъ обикновенитѣ люде, надъ своитѣ съвременници. Но той е великодушенъ и знае да прощава. Ще прости и на своя нетърпеливъ ученикъ.

Написахме тѣзи редове за г. Ломлиевъ съ едничкото желание да извадиме на показъ предъ по младитѣ учители и предъ всички ученици дейностьта и живота на единъ образцовъ учитель, гражданинъ и общественикъ. Кой знай, може би, другъ пжть не ще имаме възможность да изразиме нашитѣ дълбоки чувства на уважение и почить къмъ многозаслужилия нашъ учитель. И нека тази наша признателность бжде единствената награда и утеха въ последнитѣ години на живота му! А животътъ и дейностьта на г. Ломлиева не сж отъ обикновенитѣ. Тѣ сж образецъ за подражение. Тѣ сж трасирали единъ пжть, който трѣбва да бжде посочванъ за примѣръ на тия, които вървятъ следъ него.

Роденъ е на 15. февруарий 1866 година въ гр. Севлиево отъ доста заможни родители. За пръвъ пжть прекрачилъ прага на училището „Хаджи Стоянъ" въ началото на 1874/1875 година и се записалъ за ученикъ при благия учитель **Никола Геневъ** (бившъ запасенъ генералъ, сега покойникъ.) Самъ той разказва, че постжпилъ въ училището съ голѣмъ страхъ и тягостно чувство, защото слушалъ за голѣмитѣ изтезания и лошитѣ обноски на учителитѣ съ ученицитѣ.

Училъ се до четвърти класъ включително въ гр. Севлиево, петиятъ класъ свършилъ въ Пловдивъ, а последнитѣ два класа на гимназията — въ София. Следвалъ е три семестра естественитѣ науки въ университета въ гр. Женева (Швейцария) и ваканционенъ курсъ въ Гренобълъ (Франция)

Започналъ учителствуването си въ началото на 1886 — 87 година въ първоначалното училище на родния си градъ. Следъ четири месеца трѣбвало да напустне училището, за да отбие военната си тегоба. Въ началото на учебната 1888 1889 год. постжпилъ пакъ учитель въ Севлиевското общинско петокласно училище, кждето се предалъ всецѣло на работата си съ безпримѣрно усърдие. Преподавалъ е физика, химия, геометрия и естествена история. Прекаранитѣ тукъ три години въ интензивна училищна и извънучилищна дейность сж оставили въ памятьта на близкитѣ му най-приятни споменн. Въ изблъкъ на младенчески сили и енергия той се е стремилъ да не остане никога назадъ отъ другаритѣ си въ своята методическа подготовка.

Презъ учебната 1891 — 1892 год. учителствувалъ въ третокласното училище на гр. **Нови Пазаръ**, кждето се задомилъ. Следъ излизането на „Живковия законъ" той билъ премѣстенъ презъ следващата 1892 — 1893 год. въ Севлиевското девическо трикласно училище, а следъ две години отново постжпилъ въ окржжното петокласно училище на родния си градъ.

Въ резултатъ на главоломната работа въ трикласното девическо училище и следствие търде нехигиеничното помѣщение на сжщото (частна кжща) заболѣлъ и 3-4 г. се влачилъ между живота и смъртьта. Това станало причина да се раздѣли съ поменатитѣ погоре учебни предмети, които замѣнилъ съ френски езикъ до края на учителствуването си.

На 1. мартъ 1899 година постжпилъ на длъжность Севлиевски окржженъ училищенъ инспекторъ, а следъ закриването на окржжието (1. 9. с. г.) станалъ околийски училищенъ инспекторъ, която длъжность изпълнявалъ до 5. 5. 1900 год. Отъ началото на 1900 — 1901 учебна година се върналъ наново въ петокласното училище, на което по-късно станалъ директоръ. Отъ 1. 1. 1914 година, когато долнитѣ три класа на гимназията се обособиха въ самостоятелна прогимназия, г. Ломлиевъ бива назначенъ за пръвъ неинъ директоръ, която длъжность изпълнявалъ до деня на освобождението си отъ длъжность — 1. 9. 1919 год. Билъ е директоръ на прогимназията въ най-тежкитѣ години, въ които е трѣбвало да уталожва възбудени духове, да нарежда програма за учители, които учителствували и въ гимназията и въ прогимназията, да изглажда маса неприятности съ директора на първата и т. н. и т. н. Тази тежка работа го изморила и той е билъ принуденъ да напустне длъжностьта поради разклатеното си здраве.

Учителствувалъ е всичко 40 години: 30 редовни и 10 като лекторъ при педагогическото и земедѣлското зимно училище въ гр. Севлиево. Неговата извънучилищна дейность е твърде голѣма и не е възможно въ рамкитѣ на тѣзи животописни бележки да се изброи. Достатъчно е само да отбележимъ, че той е билъ въ първитѣ редове на създателитѣ на всички инициативи, целещи културното издигане на града и околията.

Презъ своето дълго учителствуване е получилъ много похвални отзиви, а въ края на службата си е получилъ за отличие — пето повишение на годишната си заплата като първостепененъ редовенъ прогимназиленъ учитель. Въ края на 1926 година той отдѣлилъ отъ скромнитѣ си срѣдства 4,800 лв., които оставилъ на разположение на учителскитѣ съвети въ тритѣ степени училища и на Д-во „Развитие." Отъ тази дарена сума учителскиятъ съветъ при см. прогимназия положилъ основитѣ на фондъ **„Хараланъ Ломлиевъ"** за издръжка на бедни деца, който фондъ къмъ днешна дата възлиза на сума 25,000 лв.

Преди нѣколко години, оскърбенъ отъ нѣкои властимекщи, той напустна родния си градъ и се пресели въ София, за да изживѣе последнитѣ години отъ своя земенъ животъ. Макаръ и далечъ отъ Севлиево, той не е преставалъ нито една минута да мисли и се интересува за него. Пъкъ и ние не сме забравили нашия незамѣнимъ учитель. Не ще го забравиме, докато сърдце тупти и очи гледатъ, защото не се забравя оня, който е отворилъ очитѣ на хиляди свои ученици, който е разсаждалъ въ душитѣ и сърдцата на своитѣ питомци най-хубавитѣ семена, отъ които изникнаха и се създадоха толкова много просвѣтени, добродетелни и високо нравствени граждани. Сега и за дълги години образътъ на г. Ломлиевъ живѣе и ще живѣе въ сърдцата и умоветѣ на неговитѣ ученици, кждето той се е вселилъ съ внушителната си фигура, съ своето сериозно, но бащинско държание, съ своитѣ съвети и грижи по нашето бждеще, съ часоветѣ си по френски

(следва на 2-ра стр., колона 1-ва)

Сине мой

Радость въ грижи
грижа въ радостьта!
Ст. Панчевъ

Почивай, свиденъ мой соколе,
срѣдъ тази нощна тишина;
за тебе татко ти се моли,
о, нанкай, нани на!

Ще растнешъ и порастнешъ;
дано за свѣтла бжднина
борецъ достоенъ да израснешъ!
О, нанкай, нани на!

Чрезъ тебъ навѣки ще живѣя,
чрезъ тебъ ще пръскамъ свѣтлина
и дивни пѣсни ще да пѣя.
О, нанкай, нани на!

Почивай, свиденъ мой соколе,
почивай, галена мечта;
за тебе татко ти се моли,
о, нанкай, нани на!

Обичай всички на земята,
обичай родната страна, —
и беднитѣ, и свободата.
О, нанкай, нани на!

Трудътъ да бжде твойто знаме,
честьта — оржже съ тъмнина,
че щастието съ тѣхъ — тамъ е.
О, нанкай, нани на!

Звезда да станешъ срѣдъ звездитѣ:
да носишъ радость, свѣтлина
на всички братя въвъ душитѣ!
О, нанкай, нани на!

Почивай, свиденъ мой соколе,
срѣдъ тази нощна тишина;
за тебе татко ти се моли,
о, нанкай, нани на! . . .

Сухиндолъ, НЕДѢЛЧО ТИНЧЕВЪ